

nap alatt nagy eseményeket élt át Sincero kardinálissal együtt, és szíveik összeforrtak. Ünnepeyes volt a fogadtatása, mert a Szentatya követe volt; de most, a búcsúzásnál a Krisztus helytartója iránt viseltetett hódolatos tisztelethez még a jóságos és megértő kardinális személye iránt érzett lelkes szeretet és rokonszenv is járult.

Miután Szentkirály-utcai lakásán elbúcsúzott már az ország legmagasabb méltóságaitól, autóba ült és a lakásától a Déli vasútig terjedő útvonalon lelkesen ünneplő tömegek sorfala közt, folytonosan áldást osztva haladt végig. Vasárnap este volt.

A lobogókkal és délszaki növényekkel pazarul felszített pályaudvaron is ezernyi néptömeg várta, lelkesen éljenezve és zsebkendőjét lobogtatva. A legátus úr megáldotta őket és messzehallható hangon kiáltotta feljükk: „Éljen Magyarország!”

— Fogadják legforróbb köszönetemet kedves szavaikért — így válaszolt a búcsúbeszédre magyarul Sincero kardinális. *Kívánom, éljen a magyar nép, éljen Szent Imre emléke, éljen Magyarország!*

Az egész nép lelkes ünneplése között szállott be a legátus virágokkal feldíszített szalonkocsijába. De csakhamar megjelent annak ablakában és onnét éljenezte Magyarországot. Közben többször lenyujtotta kezét, hogy a hívők megcsókolhassák.

Lelkes ünneplésben részesítették a Szentatya követét az egész vonalon. Minden egyes állomáson s őrházaknál gyertyák, fáklyák, lampionok égtek. Ünnepeyesebb volt a búcsúzás Kelenföldön, Székesfehérváron. Siófokon és végre Nagykanizsán, ahová esti tíz órakor érkezett be. A búcsúzó beszédekre mindenütt magyarul válaszolt. Csodálattal emlékezett meg a magyar nép hithűségéről és ama reményének adott kifejezést, hogy az a nép, mely olyan őszintén és kitartóan ragaszkodik az Anyaszentegyházhoz és annak látható fejéhez, az a nemzet továbbra is élni fog.

Istené legyen a dicsőség! Nagyasszonyunk és Szentjeink pedig könyörögjenek értünk!

KÖZPONTI LAP

Havi közlemények
szent Vince Szeretet-leányai számára.

16. ÉVFOLYAM.

1930.

6. SZÁM

TARTALOM: Angyali hivatás. — Szemléltessünk! — Magyar zarándoklat Párizsba. — November 27-e, a jubileum nagy napja. — Varrotű rendelés. — Magyar nővér indul missióba. — A Csodás-érem áldásai. — Etienne Ker. János. 19. Az általános főnök szék-helyének kérdése. — Szünórák. Új követ. Jó tanács.

Angyali hivatás.

(Nt. Inchelin anyától, a kisdedek nővéreinek.)

A Szeretet minden leánya oly módon dicsőíti a jó Istent és úgy szolgál neki, amint hivatási munkaköre azt megszabja és elvárja tőle. És boldogok vagyunk, hogy nem magunk választhatjuk meg munkakörünket, hanem az isteni akaratra bizzuk a választást. De bármit tegyünk is, mindenben a szegényeknek szolgálunk.

A betegek gondozása mellett a gyermekekkel is foglalkozunk. Ezzel tulajdonképpen a jó magot hintegetjük el. Tudjuk azonban, hogy még az elvetett jó mag is különböző termést hozhat, azért azon kell igyekeznünk, hogy a lehető legjobb eredményt érjük el.

Mindent az isteni Gondviselés irányít. A kisebb-nagyobb gyermekeket is az ő szeretetteljes szándéka vezette hozzánk; és pedig éppen énhozzám, nem pedig nő-

vértársamhoz, hogy majdan egyszer ismét számonkérje őket tőlem. Minél elhagyatottabb az a gyermek, annál inkább atyja neki a jó Isten. Örök üdve annál inkább fekszik isteni szíven, és annál nagyobb megtiszteltetés is számomra nézve, hogy rámbizta őt. Ő az édesatyja, én pedig, Szűz Mária követésében, az édesanyjai kötelemeket vállaltam vele szemben.

„Önök, leányaim, — mondja szent Alapítónk, — természetfölötti anyáik és az a kötelességük, hogy e drága kicsinyeknek, lelcengyermekeknek lelkét és testét gondozzák. Igen, mint a Szentséges Szűz, önök is abban a kiváltságban részesültek, hogy szűzek és anyák lehetnek egy személyben.” — Gondoljunk tehát e kiváltságunkra, és úgy gondozzuk a ránk bízott kicsinyeket, mintha igazi édesanyáik volnánk.

Nos, a keresztény édesanya — mitsem törődve a vesződséggel és fáradtsággal vagy pedig a jelentkező nehézségekkel, — gyermeke lelkének kiművelésére törekszik. Mert ez a legfontosabb.

Mi sem csupán a test őrzői és gondozói vagyunk. Főgondunk a gyermekek erkölcsi életére irányuljon. Azt kell megőriznünk, védenünk, felvilágosítanunk, jóra irányítanunk. Hogy a sátán cselszövényeit fölfedhessük, a szent Őrzőangyalok segítségét kell kérnünk és velük együtt munkálkodnunk, hiszen egy a célunk, egy a missiónk, egy a hivatásunk.

Angyali hivatás... szűz és anya! Ez a mi kiváltságunk. De miképpen valósíthatjuk meg? Szent Vince a nagyok, a királyok gyermekeivel helyezi egy sorba a ránk bízott gyermekeket, mert Isten gyermekei. Boldogok lehetünk, hogy éppen ezek a mi örökségünk; ezek, akik magukra hagyatva, szülőik részéről a legkevesebb nevelésben részesülhettek. Talán nincs ez így természetünknek, de annál többet ér Isten szemében.

Az édes Üdvözítő ezekhez a szurtos kis szegény gyermekekhez hajolt le földi életében. Őket ölelte keblére, ők vették őt körül. A szegények az ő legkedvesebb barátai.

Távol legyen tehát tőlünk az a világias szellem, mely a gazdagok barátságát keresi és azok tetszését hajhássza.

Angyali hivatás... szűz és anya! E kiváltságnak megfelelő erények is tündököljenek rajtunk, mert tartozunk velük e kiváltságért. Ártatlanság, engedelmesség, alázat egy részről, bölcs határozottság és anyai jóság másrészről.

Amikor kis örömben van részük a kicsinyeknek, vesszük rá őket, hogy a jó Istennek köszönjék meg, akitől minden jó származik. Kis szíveiket irányítsuk feléje, hogy megtudják, mennyire szereti őket, hogyan gondoskodik róluk, mily kedves előtte imádságuk, kis áldozatuk. Hogy a jó Isten állandóan megvigyázza minden tettüket, látja erőlködéseiket és kis szenvedéseiket, és egykor majd örök jutalmat ad érte.

De figyelmeztessük őket a sötétség szellemeinek jelenlétére is, akik folytonosan vesztükre törnek. Vétezzük föl lelküket a rossz ellen a jónak szeretetével. Kis társaik között apostolkodásra buzdítsuk őket. Ezzel kifejldik lelki erejük és maguk is mindinkább felbuzdulnak.

Érezzék a gyermekek, hogy igazán szeretjük őket. Az édesanyját nem fárasztja gyermekének hordozása; a mellette való virrasztást is természetesnek tartja. Minél jobban rászorul az segítségére, annál inkább odaadja, feláldozza magát. Mit meg nem tesz, csak hogy megmenthesse!... Mi is így áldozzuk fel magunkat a testért, a lélekért. Jól jegyezzük meg: a testért és a lélekért!

Vigyázzunk tehát egészségükre is. Ismernünk és be kell tartanunk a tisztaság, a higiénia és a táplálkozás szabályait. Ez fontos részét teszi hivatási kötelemünknek.

Tartsuk magunkat, kedves nővéreim, tisztiségünk vezetésében szorosán az elüljáróktól kapott utasításokhoz, és szavaink, eljárásunk, egész viselkedésünk szeretetet leheljen. Nagyon vigyázzunk a gyermekek éles szeme előtt a testvéri szeretet gyakorlására is. Ébresszünk lelkükben nagyrabecsülést és tiszteletet társnőink iránt is. A helyett, hogy magunkhoz vonzanók a gyermeklelkeket, mi magunk inkább eltűnni igyekezzünk.

Ne legyünk részrehajlók és sohase áruljuk el, ha egyik-másik gyermek nagyobbokú kedvessége vagy vonzó tulajdonsága tetszik nekünk. Ne figyelmeztessünk felindulásban. Ne keserítsük el a gyermeket már akkor, amikor még le sem küzdhetle a rosszra való kísértést. Keveset és okossággal parancsoljunk, de következetesen kívánjuk meg parancsaink teljesítését.

Legyünk mindenkor bölcsek, igazságosak, elnézők, kivált azokkal szemben, akik megbánták elkövetett hibáikat. Neveljünk beléjük a bűn iránt a jó Isten megbántásából eredő természetfölötti írtózatot.

A szellemet és szívet egyaránt nevelni kell. E gyenge kis palánták kezünkben vannak és olyanokká lesznek, amilyenekké alakítjuk. Tanítsuk meg őket, hogy akarataikat kormányozzák. Így fejlődik majd ki jellemük; a jó Isten az akaratot nézi.

Szent Vince azt ajánlja, hogy a kicsinyek jópéldáját saját épülésünkre is felhasználjuk és gyermekded, Isten előtt nagyon kedves imáikkal egyesüljünk. Ha nagy szándékaink vannak, az ő ártatlan kis kezeit emeltesük imára. Nagyot lendít az majd a mérleg serpenyőjén, és bőséges kegyelmeket von le számunkra.

Ó, köszönjük meg Istennek, hogy ily magasztos, ily angyali hivatásra választott ki. Kérjük hozzá Szűz Mária állandó pártfogását, hogy ő tanácsoljon, ő vezessen, ő erősítsen bennünket; ő tegye jóvá azt is, amit talán elrontottunk.

Szemléltessünk !

(Vége.)

Természettan. Ha az inasgyerek csupán az iskolapadban tanulgatná mesterségének technikáját, sohasem lenne belőle mester. Neki magának is cselekednie, dolgoznia, gyakorolnia kell.

A fizikát sem lehet könyvből megtanulni. Ennél is szemlélet, és pedig minden irányú szemlélet, azaz cselekvés kell. Amit csak lehet, mutassunk be, ha másképpen nem, legalább házi kísérlettel.

Segíthetünk magunkon vázlatos rajzokkal is. Igaz, hogy a rajz önmagában nem pótolja a kísérletet, de megkönnyíti a megértetést. Azonban nagyon vigyázzunk a rajzoltatásnál. Semmiképen sem szabad értelem nélkül lemásoltatni a tankönyv ábrázolásait. Az is igen nagy hiba volna, ha teljesen kidolgozva és árnyékolva, magyarázó szöveg nélkül rajzoltatnók le a tankönyvből például a léggömböt, a légszivattyút, a lokomotívt, a villanygépet, stb; s még hozzá nem is az órán, hanem otthon.

Ez lehet a rajz-óra feladata; de a fizika-órán, ahol a természeti erők törvényeiről tanulunk, csak vázlatos rajzzal, sémával dolgozhatunk.

A vegytan és fizika tanításánál is igen jól beválik a természetrajz tanításánál említett módszer: a tankönyvek összeszedése, különösen a látványosabb kísérleteknél, mint például az oxigén és hidrogén fejlesztésnél, a légszivattyúval avagy a villanygéppel való kísérletezésnél. Eljárásunk már érdekességénél fogva is hat reájuk; így pedig még jobban figyelnek, mert tudják, hogy nem támaszkodhatnak a betűkre. Meglátjuk majd az ily eljárásal, mennyi érdeklődést mutatnak, mily helyesen felelgetnek kis tanítványaink. Mindegyik a füzetéből, jegyzetéseiből magyaráz. Az óra előtt is már egymást oktatgatják

s amikor felelésre kerül a sor, értelmesen, saját szavaikkal, minden hadarás nélkül mondják el a megelőző óra magyarázatát.

Egyik kedves nővérünk elmondotta, hogy egyik világi tanítónőjük magyarázata a kémia és fizika órán rendszerint abból állt, hogy szóról-szóra elmondotta a következő lecke szövegét; még csak egy kölőszót sem hagyott ki. „Bámulatos emlékező tehetsége — tette hozzá a nővér — némileg imponált ugyan, de követésére nem buzdultam és tantárgyait soha sem szerettem.

Ily eljárással tényleg a legvilágosabb értelmet is elhomályosítjuk és az igazán tehetséges, sőt éles eszű gyermekeket is tönkretelhetjük. Szomorú példa erre egyik volt tanítványunk, a kis Gábiella esete.

Egyik községben a nővérek iskolája mellett volt egy magánintézet is. A község előkelőbb családjai járták oda gyermekeiket. A tanulók létszáma nem volt több húsznál. Ide járt Gábiella is, a városszerte elismert „lángész“. A hitoktató úr, aki mindkét iskolában tanított, a kedves nővérek előtt is többször zengett róla dicsőítő ódát. Azt állította, hogy ilyen tehetség még a polgári négy osztályában együttléve sem akad.

Gábiella éppen elvégezte a hatodik osztályt, amikor a magánintézet tanítónője elköltözött s az egész intézmény feloszlott. A szülők tehát a nővérekhez hozták el gyermekeiket. Jött a kis Gábiella is. Különbözeti vizsgával természetesen a polgári harmadik osztályba pályázott. „Tudását tekintve akár a negyedikbe is jöhetne — mondogatták hozzátartozói; — ilyen tehetséggel kivételt is tehetnének!“

Ezek után természetesen csupa várakozás volt mindenki. Elérkezett a nagy nap. Megjelentek a vizsgázók. A kis „lángész“ apja már a portánál nagy hangon jelentette: „Hozom Gábiellát!“...

A vizsgán kérdés kérdés után következik, de felelet nem jön. Már a legelemibb kérdésekre szorítkozunk; de sehogy sem megy. Talán a másik tantárgyból!... Hasztalan. Az apa izgatott; a kisleány sír. Bizony, csak a má-

sodik osztályba vehető fel, s oda is csak nagy jóakarattal.

Mi történt tehát? Mi okozta ezt a hirtelen változást? Hogyan történhetett, hogy az eddig oly tehetséges gyermek ennyire tudatlannak bizonyult?

Az egyik tanórán megjött aztán a magyarázat. A leckét kérdezik tőle. Elsápad, szeme könnyel telik meg. Összetett kézzel könyörög szegényke: „Kérem, kedves nővér, szíveskedjék elkezdni a szakaszt!“ — A nővér felnyitja a könyvet s elolvassa az első szavakat. És Gábiella gyönyörűen folytatja; elmondja a leckét fennakadás nélkül.

Szorgalmas és értelmes leányka volt, de kérdésre felelni nem tudott, mert soha sem szokta meg. Szegény gyermek! Csupán a negyedik osztályban sikerült neki a jobbak közé fölvergődni, de jeles tanuló soha sem lett.

Tehát legfontosabb dolog az alapos megértetés! Az életre nevelünk, az életre oktassunk! Ott nincs szóbeli leckemondás. Ott kérdéseket kell megoldani, ott feladatokat kell végezni.

A technika összes vívmányait a gondolkodó ész alkotta meg. Erre azt mondjuk talán: „Leányaink soha sem lesznek feltalálók.“ — Igazuk lehet; gőzkocsit, repülőgépet nem alkotnak; de meglátják a természetben mindenütt uralkodó összhangot, a célszerűséget. Belátják, hogy van egy isteni törvény, amelynek a természeti erők vakon engedelmeskednek; és akkor majd kötelezőnek ismerik el a maguk számára is azt a törvényt, mely menetelésüket az egyedül helyes útra igazítja.

A szemük előtt naponkint megisméltendő természeti csodák akkor majd fölemelik lelküket ahhoz, akihez eljutni minden lélek kiolthatatlan vágya, hő kívánsága.

Mily boldogító lehet reánk nézve az a tudat, hogy a jó Isten egy-egy képmását hozzá segíthetjük végső céljának eléréséhez!

Magyar zarándoklat Párizsba.

Közvetlenül a Szent Imre ünnepek után, augusztus 21-én kora reggel sok kedvesnővér, nagyszámú Szeretet hölgy és Mária-gyermekek sietett ki a Keleti pályaudvar felé, hogy résztvegyen a wieni gyorsral induló 130 főből álló zarándokok búcsúzásán. Nőtiszt. vizitátornő is kiment és elkísérte őket Kelenföldre.

Két külön kocsit állott rendelkezésükre. A szakaszokban való elhelyezkedés csoportok, A, B, C... stb. csoport szerint történt. Minden csoport egy-egy kedves nővér felügyeletére volt bízva, akik az egész úton mindenben segítségükre voltak.

Az indulás percében felcsendült a magyar himnusz. Le kes üdvözlések, kendők lobogtatása, és vonatuk eltűnt a messzeségben. Központunkból igentiszt. asszisztens-nővérünk és a Mária-társulat vezetője vetek részt a zarándoklatban, a lazarista urak részéről Kovács román főtiszt. atya, Köhler főnök úr és Janisch úr intézték és vezették a zarándoklatot, még két más világi pap társaságában.

Egyik kedves nővérünk a következőképpen írja le gyönyörű útjukat.

Augusztus 21. Csütörtök. — „Mindannyian azzal a szándékkal indultunk el, hogy igazi zarándoklatot végzünk Szeplőtelen Anyánk tiszteletére, hogy édes magyar hazánkra, drága Társulatunkra, egyesületeinkre s azok minden egyes tagjára az ő különös védelmét és pártfogását esdjük le. Azért útközben közösen végeztük a szentolvasót. Minden tizedénél más-más énekkel dicsőítettük az édes Szűzanyát. Közben-közben kedélyesen el is beszélgettünk és a szép vidékekben gyönyörködtünk.

Igy érkeztünk el esti félhét óra tájban Salzburgba, ahol nagy szeretettel vártak bennünket a salzburgi kedves nővérek. Autobuszokba szálltunk, melyeken előbb körüljártuk a várost, s csak azután vittek el nagy figyelemmel elkészített szállásainkra a Központiházban és két nővérházban.

Még most is öröm és hála tölti be szívünket annak a szeretetteljes fogadtatásnak és ellátásnak emlékére, amelyben a kedves salzburgi nővérek bennünket minden kigondolható figyelemmel részesítettek. Vacsora után közös estiimát végeztünk és lepi-

hettünk, hogy másnap ismét folytathassuk még elég hosszú utunkat, egyenesen Párizsig.

Augusztus 22. Péntek. — Miután szentmisét hallgattunk — mely alatt magyar énekeket énekeltünk, — hét óraker már beszálltunk a párizsi gyorsvonatba. Utunk egész nap és egész éjjel tartott Tirol és Schweiz remek természeti szépségekkal megáldott vidékein száguldott vonatunk. Láttuk a gyönyörű Alpesekeket, de helyszűke miatt nem térhetünk ki ez élvezetes látványosság leírására. Ismét közösen imádkozgattunk és énekeltünk, mint az előző napon. Ahol hosszabb várakozás volt, le-leszálltunk bélyeg, képeslap stb. után járva, na meg azért is, hogy kissé kinyújtóztassuk már már gémberedni kezdő tagjainkat. Mindegyikünk szívét öröm és boldogság töltötte el arra a gondolatra, hogy nem sokára megláthatjuk zarándoklatunk főcélját: a Szűzanya megjelenésének szentélyét.

Augusztus 23. Szombat. — Reggeli 6.35 óraker érkeztünk Párizsba. Csendes, nyári eső permetezett. A pályaudvaron két magyar kedves nővérünk: Riegl Karola és Kogler Leopoldin nővéreink vártak, úgyszintén Lupták ft. úr, aki a szünidei hónapokat Párizsban töltötte s most a zarándoklatához csatlakozott. Autobuszokra helyeztek el bennünket, s pár perc alatt szállásainkon voltunk. Itt csak podgyászainkat raktuk le és azonnal drága Anyaházunk kápolnájába siettünk a szentmisére, melyet ft. Köhler főnök úr mondott s mely alatt mindannyian a szentáldozáshoz is járultunk.

Végtelen hálával kell adóznunk a jó Istennek és drága Szűzanyánknak, hogy tizenhat napi utunk alatt egy nap sem mulasztottuk el a szentmisét és mindennap áldozhattunk mindannyian, leányaink is!

Elgondolható, mily meghatottság töltötte be lelkünket, amikor a drága szentélybe lépve, csodásérmű Szeplőtelen Anyánk áldott kezébe helyezhettük nemcsak a magunk, de szegény csonka hazánk, kis magyar tartományunk és minden egyes kedves nővérünk hálás szívét és minden szándékát. Sok-sok kegyelmet kérve borultunk Szeplőtelen Anyánk kegyoltára elé; de az ott érzett benyomásokat leírni lehetetlen! S egész ott tartózkodásunk alatt összesen nyolc alkalommal jelenhettünk meg e szent helyen, szentmiséken vagy áldásokon. Mindannyiszor magyar ének hangzott ez áldott falak között, amelyeket Pumb Augusztina kedves nővérünk harmónium-játéka kísért.

Hogy milyen a Jelenés új szentélye? Csak annyit mondhatok, hogy szépsége szinte le sem írható. Az évszázados jubileumra úgyszólván teljesen újonnan épült fel a kápolna, csak a szentély maradt a régi, most is ugyanaz, amelyben 1830-ban ismétlenül megjelent Szeplőtelen Anyánk. A tágas, új hajóban és a kétoldalt felépített kettős tribünökön (oratórium) körülbelül ezer nővérnek van kényelmes helye, úgy hogy mindenhol nélt látják a főoltárt. A régi szentélyt az új, magas boltívekkel egy sima falrész kapcsolja össze, amelyet egy gyönyörű szimbolikus festmény díszít. Középen a Szeplőtelen Szűz alakja az előtte térdelő Katalin nővérel, jobbról-balról a Szeretet-leányai gyermekekkel és szenvedőket vigasztalva, gyámolítva.

A főoltáron a kitért karú Szeplőtelen Szűz hófehér márványból készült szobrát a Szentséges Atyától küldött aranykorona ékesíti. Az oltár fénytengerben úszott. Futólagos számításunk szerint körülbelül 140 gyertya égett magán az oltáron, a szentélyben pedig kettős tízágú villanycsillár ragyogott állványos gyertyatartókon. Ezen kívül is még a mennyezetről lefüggő fényszóró világította be az egész szentélyt. Fényárban úszik minden, s ez teszi a helyet oly mennyeivé.

A főoltártól jobbra is, balra is két-két mellékoltár van. A keckeoldalon a Jelenés oltára a *Nagghatalmú Szűz* hófehér új márványszobrával, aranygömbbel kezében. Ebben a gyémántkövekkel kirakott és gyémántkeresztcskével ellátott, belül üres gömbben van elhelyezve az egyes nővérházakban végzett szombatnapi erénygyakorlatok és a felajánlott családok (trónra-emelések) jegyzéke. Ez a szobor csodásan szép. Háttére mozaikból készült felhőzet, amelyet lilomdísz körít. Mellette van Szent Vince atyánk oltára; ugyanaz az oltár ez, mely 1830-ban főoltár volt.

A főoltár evangélium-oldalán Szent József oltára van ugyanolyan háttérrel, mint a Jelenés oltaráé; emellett pedig Boldog Anyánk oltára azzal a hófehér gyönyörű relief képpel, amelyet már ismerünk: Szent Vince és Boldog Lujza találkozására az égben. Az oltár alatt nyugszik drága Alapító-anyánk ereklyéje; teljesen felöltözött viasz arc és alak burkolja. Rendkívül kedves benyomást kelt dicső Anyánk mosolygó arca. Egészen úgy van felöltözve, mint a nővérek, csak a kornetszárnyakat pótolja fekete özvegyi fátyol.

Az egész kápolna hófehér, karcsú márvány-oszlopokon

nyugszik. A szentély falai is márványból vannak, telisded-tele aranybetűkkel bevéselt hálanyilatkozatokkal a Szeplőtelen Szűz közbenjárása által nyert rendkívüli kegyelmekért.

Miután szállásunkon kissé pihentünk és rendbehoztuk magunkat, délután megtekintettük az Anyaházunkban rendezett missziós kiállítást.

Azután átmentünk a Sèvres-utcába, hogy megtekintsük a misszióspapok anyaházának szép, nyilvános templomát. Ennek főoltára fölött alkalmazott magas fülkében pihennek szent Alapítónk ereklyéi szintén viasz burkolatban, papi öltözetben és karingben. A főoltár mögött kettős lépcső vezet föl a szent ereklyékhez s mi mindannyian fölmentünk az egyik oldalra — s miután elvégeztük áhítatunkat, — a másik oldalra lejtöttünk.

Szent Atyánk gyönyörű ereklyetartóját már többször leírta Központi Lapunk. Tömör ezüstből és kristályüvegből készült; súlya két métermáza. Kovács főtisztelendő atya megmagyarázta nekünk a rajta levő alakok jelképes értelmét. Mi pedig áhítattal eltelve hallgattuk szavait és igazán éreztük, hogy drága Alapító-atyánk szent hamvai még most is kisugározzák azt az irgalmas, megértő nagy szeretetét, mely életében egész lényét eltöltötte.

Itt pihennek egy-egy mellékoltáron boldog Clet Ferenc és boldog János Gábor ereklyéi is, ahol szintén leróttuk áhítatos tiszteletünk adóját.

A templomból az ereklyeterembe vezettek, ahol sok érdekes dolgot: nekünk, Szent Vince leányainak mindmennyi drága kincset láthattunk. Láttuk szent Atyánk miseruháját, kelyhét, misekönyvét, talárját, cipőjét, kalapját és bolját, amelyre öreg napjaiban támaszkodott. Itt láttuk Boldog Lujza Anyánk fekete bársonyból készült özvegyi fejdíszét, tiszteletreméltó Katalin nővérünk érmelegítőjét, b. Clet és b. Perboire ruháit és kínzóeszközeit is. Mindehhez bő magyarázatokat kaptunk.

Mély meghatódottságunkból egyszerre csak egyik Mária-gyermekünk naiv fölkiáltása ébresztett fel és keltett köztünk nagy derűtséget. Az ereklye-terem közepén áll ugyanis boldog Clet Ferenc oltára a keresztrefeszített Szentnek szobrával. Ezt szemlélgetve az említett leányka meghatódottan s egész komolyan így kiált fel: „Lám még a jobb lator is itt van!”

Augusztus 24. Vasárnap. — Szintén drága kegykápolnánkban hallgattunk szentmisét. Utána tíz magyar leányka — 8 ra-

nolderi és 2 vidéki tanítónő — abban a kegyelemben részesült, hogy azon oltár előtt vétetett föl a Mária-gyermekek társulatába, amelyen száz évvel ezelőtt Szeplőtelen Anyánk ismétellen megjelent és társulatuk alapítását elrendelte.

Délután földalatti villamossal — mely oly mélyen jár, hogy utunk a Szajna folyó medre alatt vezetett át, — eljutottunk Párizs legnagyobb és legszebb terére, a Concorde-térre. Ezen a téren végezték ki a francia forradalom idején XVI. Lajos királyt és nejét, Mária Antoinettet, Dantet, Robespierre-t és a forradalom három ezer más áldozatát. Párizsnak sok egyéb nevezetességét is megtekinttük még, de siettünk, mert négy órára az Anyaházba igyekeztünk ünnepélyes körmenetre.

Mária-gyermekeink fehér, Szeretet-hölgyeink fekete fátyollal díszítve, nyitott kettes menetben sorakoztak fel az Anyaház gyönyörű kertjében tartandó kömenethez. Legelől ministránsfiúk vitték hazulról hozott zarándok-keresztünket, mely körülbelül másfél méter hosszú fekete fából készült. Utána főtisztelendő uraink mentek karingben, majd a Ranolder intézet Brzegyesületének máriaképes gyönyörű nemzeti zászlóját vitték a leányok sora előtt, a körmenet végén pedig a Szeplőtelen Szűz kisebb szobrát.

Körmenetünk áldás után a kegykápolnából indult ki az Anyaház tágas kertjében levő üveglugasban virágok és pálmék között felállított Szeplőtelen Szűz nagy szobrához. Ezt a kiváltságot nagyontiszt. generális-anyánk kivételesen csak nekünk engedélyezte, sőt ő maga is hozzánk csatlakozott igentisztelendő asszisztens-nővérevel együtt, aki a menetet irányította. Így alkalmunk volt meglátni drága Anyaházunk kert felőli részét is. A kert nagy kiterjedésű és szépen gondozott. Az út egyik fordulójánál van az említett üvegházacska a Szentséges Szűz szobrával. Majd szőlő-lugasok alatt egy másik udvarra értünk. Itt megállapodtunk és elénekeltük a pápai és a magyar himnuszot. A kápolnába visszatérve lelkes Mária-dallal fejeztük be hódoló és hála körmenetünket.

Augusztus 25. Hétfő. — A Szent Lázárban hallgatott szentmise után — amelyen szintén magyarul énekeltünk, — reggeli 8 órakor autókárókra ülve Lisieux-be indultunk, kis Szent Teréz kegyhelyére. Százhatvan km-nyi utat tettünk Normandia és Calvados gyönyörű vidékein át. Délután felkeltőre járt, amikor a kármeliták temploma előtt, Szent Terézke szobránál megállottunk.

Egyenesen a templomba tértünk be, amelynek főoltárán gyönyörű fehér márvány szoborcsoportozat áll. A kereszt a szent arccal; alatta kis Szent Teréz térdel rózsákat hintve, angyalokkal körülvéve.

Oldalt, ráccsal elzárt szentélyben vannak kis Szent Teréz ereklyéi. Ott fekszik aranyozott üvegkoporsóban, barna bársony kármelita ruhában. Viasz kezében ugyanaz a feszület, amelyet halálos ágyán tartott kezében. Koporsója körül márványangyalok helyezkednek el.

A templom falán köröskörül aranybetűkkel olvashattuk a hálás köszönet nyilvánításokat a kegyelmekért, melyekben a kedves kis Szent közbenjárásával már sokan részesültek.

Bevezettek az ereklye-terembe is. Üveg alatt láttuk itt elsőáldozási, beöltöztetési és fogadalmi ruháját, fátyolát, gyönyörű hullámos szőke haját, saruit, vezeklő-övet, ostorát, barna posztóból készült kis varrókészletét, stb.

A kármeliták zárdájától körülbelül húsz percnyre a kis Szentnek szülői háza áll szépen gondozott kis kert közepén. A kertben a tizennégy éves Terézkének és édesatyjának padon ül, fehér márványból készült szobrát láttuk. Azt a jelenetet ábrázolja ez, amikor engedélyt kér édesatyjától, hogy beléphessen a Kármelbe. Bent a házban sok kis szobácska van; édes atyjának háló- és dolgozó szobája, szalon, stb... és kis Szent Teréz hálószobája ágyával és sok szép kis játékkal.

Mindezt megtekintve és ájtatosságunkat elvégezve visszatértünk a Kármeliták templomába, hol litániát tartottunk. Esti tíz óra volt már, mire Párizsba visszaértünk.

Augusztus 26. Kedd. — E napon ismét drága kegykápolnánkban hallgattunk szentmisét. Utána autókárókra ülve elindultunk, hogy Párizs többi nevezetességeit is megtekintsük. Csak azokat említjük meg, amelyek kedves nővéreinket különösebben érdeklik. Ez pl. a St. Nicolas du Chardonnet temploma; e plebánia területén áll ugyanis Szent Vince missióspapjainak első háza. E plebánia területén lakott boldog Anyánk is. Kívülről láthattuk a mostani Szent Viktor-utcában még fennálló kétemeletes házacskát, amelyben az első négy nővérel együtt megkezdte a társulati életet. Ez tehát drága Társulatunk bölcsője. Most bérház; így be nem mehettünk, csak az utcán végeztünk el boldog Anyánk és első nővéreink tiszteletére egy *Miatyánkot* és *Üdvözlégyet*.

Láttuk többek között Szent Lajos kápolnáját és a gyönyörű Notre Dame templomot; ennek kincstárában őrzik Szent Vince atyánk feszületét, amelyet mindig magával vitt a missziókra. Megnéztük továbbá az Hôtel Dieu-t, Isten szállodáját, amelyben boldog Anyánk megszervezte az előkelő hölgyek Szeretet-egyesületét.

Miután a Notre Dame templom mögött levő kertben elfogyasztottuk a magunkkal hozott kis ennivalót, folytattuk körutunkat. Láttuk a Szent Gerváz-templomot, boldog Anyánk itt tartotta esküvőjét és itt keresztelték meg Almerast, Szent Vince közvetlen utódját; a Szent Lőrinc templomot, ide temették első ízben boldog Anyánkat. Ennek közelében van a régi Szent Lázár-épület és Szent Vince temploma. Künn voltunk Clichy-ben is, ahol Szent Vince atyánk néhány hónapig plebánuskodott. A plebánia most is meg van még, csak kibővítették. Itt szent áldást tartottunk.

Augusztus 27. Szerda. — Ma Ratisbonne atya kápolnában hallgattunk szentmisét a Providence árvaházban, amelyben zárandok-csapatunk nagyobb része szállásolva is volt. Ezt a kápolnát a Szűzanya tiszteletére hálából és kegyelemből építtette a két Ratisbonne testvér. Most, a jubiláris évben, állandóan díszben áll. Az oldalfalakra széles világoskék szalagok függenek; mindegyiken a Csodás-érem aranyozott és hátulról kivilágított üvegeképe függ. Ez rendkívül szembetűnő és minden más dísz közül kiválik.

Szentmise után autókárokön fölmentünk a Monte-Martre hegyre, amelynek tetején a monumentális és művésziesszen gyönyörű Szent Szív-bazilika épült. Ez Franciaországnak nemzeti fogadalmi temploma. Ott találtuk benne Szent Vince és boldog Lujza oltárát, illetőleg szobrát is. Otthon nem is hinnők, mennyire közkedveltek itt mindenfelé a mi Szent Alapítónk.

Innét a Párizstól körülbelül két órányira fekvő Versailles-be mentünk, mely remek park közepén épült királyi nyaralóhely volt, most pedig múzeum. Közben azonban megállapodtunk Párizs Védőszentjének, Szent Genovévának születés helyén, Nanterre-ban is. Itt a templom mellett láttuk a kutat azzal a csodálatos vízzel, amellyel a szent leánya édesanyja vakságát meggyógyította.

Verailles-be tizenkét órára értünk. A remek termek és parkok megtekintése után nagyon szeretnénk volna megnézni a

Trianon-termet is, ahol szegény hazánk megcsönkítését aláírták. Ez a királyi kastélyok egyikében van; de nem eresztettek be, mert nem régen magyar egyetemi hallgatók járván erre, nemzeti fájdmukban falait leköpködték. Csak kívülről nézhettünk be. Tágas, hosszú terem, köröskörül vörös bársony székekkel, két, fehér márványból művésziesszen faragott asztallal. A nemzeti himnusz éneklésébe kezdtünk, de nem engedték, hogy folytassuk; félbe kellett hagynunk. A parkokban sétálva bús irrendenta dalok éneklésével kárpótoltuk tehát magunkat. Hazafelé a szép Szajna-parton jöttünk és hazaérve, a kedves Ratisbonne kápolnában esti áldást tartottunk.

Augusztus 28. Csütörtök. — Reggel a szentmise után nagyontisztelendő generális-anyánk fogadott bennünket, nővéreket. Igentisztelendő asszisztens-nővérünkkel fölmentünk szobájába, ahol néhány percig váraokztunk. Addig nagy érdeklődéssel nézegettük a falakon egymás mellett függő festményeket: az összes generális-anyák életnagyságú képeit.

Nagyontisztelendő-anyánk nagyon kedélyesen beszélgetett velünk. Mindegyikünket megkérdezte, hol és milyen munkakörben működik. A tizenhat magyar nővérben képviselve volt hivatási munkakörünk majdnem minden ága: betegápolás, fegyenkek, elmebetegek, bölcsőde, kisdédóvó, elemi, polgári, kereskedelmi és ipar-iskola, még tanítónő és óvónő-képző is. Meglepette őt, hogy kis magyar tartományunkban oly szép számmal vannak szeminaránővéreink és jelöltjeink. Szép csodásérmű képet és jelvényt adott emlékébe, amit hálás kézcsokkal köszöntünk meg. Kérésünkre kedvesen megígérte, hogy a közel jövőben meglátogatja magyar tartományunkat.

Ezután ismét Párizs nevezetességeinek megtekintésére indultunk. Nagyon sok szép templom, palota, áruház, tér, az Eiffel-torony, stb.-nek megtekintése közben nagyon érdekelt bennünket a Notre Dame de Consolation (Vigasztalás Nagyasszonya) kápolna, mely a Szeretet-egyesület bazárjának leégése helyén, a nagy tűzvész áldozatainak emlékére épült. Itt égett el két kedves nővérünk is és a sok előkelő Szeretethölgy között Erzsébet királynéknak édes nővére, d'Alentour hercegné is.

Innét Reuilly-be mentünk, tiszteletreméltó Katalin nővér sírházához. Ez az a ház, ahol majdnem egész hivatási idejét töltötte tökéletes rejtettségben és mély lelki összeszedettségben. Hamvai a kápolna alatt levő sírboltban vannak. Csak egyenkint mehet-

tünk le és fel, s közben az *Ó bűn nélkül*-t énekeltük. Azután fölmentünk a szobájába, ahol a falba helyezett üvegszekrényekben láttuk kis használati tárgyait: esernyőjét, fekete zacskóját, érmelegítőjét, zsebét, kiskendőjét. Láttuk az ágyat, amelyben meghalt; mellette egyszerű fonott szék és szekrényke. Ezen áll a Szűzanyának az a szobra, melyet t. Katalin nővérünk sajátkezűleg koronázott meg a forradalom után hálából, hogy visszatérhettek az intézetbe. Menekülésük előtt ugyanis elvitte magával a szent Szűz koronáját azzal a kijelentéssel, hogy majd csak akkor adja vissza, ha ismét visszatérhetnek házukba.

A kápolnában szentáldást tartottunk. Itt láttuk az oltáron azt a Szűzanya szobrot, melyet a forradalmárok le akartak dönteni, de megmozdítani sem bírtak, akárhogyan erőlködtek. Pedig csak egy százöt centiméteres szobrocska ez, felhőkkel körülveve. Ez a kápolna különben nagyon hasonlított Központunk retraite-terméhez.

Áldásról kijövet az itteni kedves nővérek nagy szeretetükben frissítőkkel kínálták meg zarándok-csapatunkat, ami a ropant hőségben igen jól esett.

Augusztus 29. Péntek. — Mi nővérek ma a Szent Lázár-templomban járultunk a szentáldozáshoz. Innét átmentünk főtisztelendő generális-atyánk fogadószobájába. Nagy szeretettel adta reánk atyai áldását és kepecskéket osztott. Mindegyikünket megkérdezte ő is, hol és milyen munkakörben dolgozunk s vajjon örülünk-e szép zarándok-utunknak.

Ezután nagyontisztelendő generális-anyánk fogadta a zarándokok üdvözlését. A Szeretet-Hölgyek nevében Somogyiné kegyelmes asszony, a Mária-gyermekek nevében egy végzett tanítónő tolmácsolta a zarándokok hódolatát és hálás köszönetét jó anyáknak irántunk tanúsított kitüntető jóságáért. Nagyontisztelendő anyánk meleg hangon válaszolt. Megdicsérte a magyar zarándokok fegyelmességét, áhítatos viselkedését. Megígérte továbbá, hogy legközelebb visszaadja a látogatást. Ezt az ígéretet örömteljes éljenzéssel és tapssal fogadta a zarándok-csapat.

A délelőtti további része bevásárlással és csomagolással telt el. Délután négy óraker egy utolsó szentáldás Anyaházunk kegykápolnájában és búcsúzás a drága Szentélytől.

Öt óraker főtisztelendő generális-atyánk fogadta és áldotta meg a zarándokokat Szent Lázár udvarán. Röviden búcsút vettünk tehát Szent Vince drága ereklyéitől is és vacsora után

autóbuszokon a Quai d'Orsai pályaudvarra mentünk, honnét este tíz óraker indult el vonatunk Berceau felé, ahol Szent Vince született és gyermekkorát élte.

Augusztus 30. Szombat. — A gyorsvonat Berceau mellett elvitt egészen Dax-ig, mert Berceau csak egy kis vasúti megálló; vicinális vezet oda. A vasúti megállónak neve, amint örömmel olvashattuk: *Szent Vince bölcsője*. Ezen a telepen szent Alapítóinknak mindenféle szeretetművét megalkották: van itt fiúnevelő, apostoli iskola, férfi- és női aggok menhelye, bölcsőde, kórház, stb.

Szűz Mária-énekekkel vonultunk be a községbe. Már vártak bennünket s elébünk jöttek a kedves nővérek és a ft. lazarista urak. A Szent Vince-bazilikában szentmisét hallgattunk és a szentáldozáshoz járultunk.

Itt már egészen délszaki a növényzet. Az egyes műveket összekapcsoló gyönyörű kertben óriási pálmákat, embermagaságú hortenzia-bokrokat, kaktuszokat, stb. láttunk. Megnéztük Szent Vince atyánk szülőházát is. Ez egészen fából készült elég tágas, de kissé alacsony épület, gerendázott menyezettel, faoszlopokkal. Most oltárok vannak beállítva, ahol ft. uraink misézhettek.

Láttuk a nagy tölgyfát is, amely alatt egy Máriakép előtt oly sokat és szívesen imádkozgatott a kis pásztorfiú. Most is Máriakép van rajta gyertyák között, kerítéssel körülvéve.

Ébéd után Daxba, a közeli városba mentünk, ahol Szent Vince iskoláit végezte. Itt ft. Janisch úr misézett és mondott szentbeszédet.

Innét négy óraker indultunk el Lourdes felé. Gyönyörű vidékeken áthaladva érkeztünk e világhírű kegyhelyre. Estefelé érkeztünk és sietve hoztuk magunkat kissé rendbe, mert bizony az utazás nyomai a kornetten és kollén nagyon meglátszottak. Megbeszéltük a helyet, ahol találkozunk majd, hogy résztvegyünk a félkilenckor induló gyertyás körmeneten.

Ez rendkívül megható. Ezer és ezer ember halad égő gyertyával kezében s kiki a maga nyelvén lelkesen zengi a lourdesi éneket. Mi is szívünk egész buzgalmaival énekeltük magyarul.

Augusztus 31. Vasárnap. — A szentmisét a barlangnál hallgattuk, miután előzőleg itt is győntünk. Köhler főnök úr szentbeszédet is tartott nekünk. Buzgón kértük a lourdes-i csodás Szent Szűzet, könyörögjön értünk és szegény magyar hazánkért; adja vissza területi épségét. Azután a forrásnál megtöltöttük

üvegeinket. Ez az a csodálatos forrás, melyet az édes Szűzanya fakasztott a kis Bernadette kezével. Ez percenkint nyolc liter vizet ad. Mindenki pohárral és üveggel ellátva jön ide. Mi is ittunk valamennyien e csodás hatású vízből.

A barlang előtti teret egészen megtöltik a hordágyakon, tolokocsikon elhelyezett gyógyíthatatlan betegek. Ezek is hallgatják a szentmisét. Két ft. úr körüljár baldachin alatt, lámpásokkal kísérve s megáldoztatja a betegeket. Oly nagy itt az áhítat és az élő hit, hogy azt hiszem, a földön sehol sem található hozzá hasonló. A betegeket előkelő urak tologatják és herdozzák merő áhítatból és szívességből.

Majd a hármás Bazilikát néztük meg. Gyönyörű a Rózsafűzér-templom, ahol a tizenöt rózsafűzér-titoknak megfelelően tizenöt oltár van felállítva, színes mozaikból készült művészies oltárképekkel.

Többen fölmentünk a kálváriára is, mely a Bazilika fölött emelkedik. Az első állomáshoz számos lépcső vezet fel. Ezen sokan mezitláb, mások pedig térden mennek föl és mély áhítattal járnak a keresztutat.

Az egyes alakok életnagyságban vannak elhelyezve a gyepen, gyönyörű fenyűk és lombosfák között. A tízedik állomást a magyarok állították fel. Különös érzés szállta itt meg lelkünket. Elgondolkodtunk rajta, hogy szegény hazánkat éppúgy fosztották meg területi épségétől, amint az Úr Jézust is megfosztották ruháitól. Könyörögve kértük az Urat, jöjjön el már számunkra is a feltámadás napja.

Délután félöt órakor a szentségi körmeneten vettünk részt. Itt is, mint reggel a barlangnál, rengeteg sok beteget helyeznek el kórágynak, tolokocsikon. Ezen a körmeneten csak fehérfátyolos Mária-gyermekek, férfiak és papok vehetnek ténylegesen részt Gyönyörű felvonulás ez! Minden nemzet Máriás zászlaját lobogtatta, a mi leányaink is a *Brisz* zászlajával vonultak fel s ez a gyönyörű magyar zászló a felállításnál éppen a Bazilika elé, az egész tömeg közepére került. Roppant megható, mily bizalomteljesen, kitárt karokkal, erős hangon könyörög itt mindenki a szentségi Jézushoz, de kivált a szegény betegek, hogy gyógyítsa meg őket.

Szeptember 1. Hétfő. — Már háromnegyed négy órakor fölmentünk és egynegyed ötkor csillagos ég alatt már a barlanghoz vonultunk szentmisére, melyet ma Kovács föltisztelendő atya

tartott. Magyarul énekeltünk és szívünk egészen eltelt áhítattal a drága Szentséges Szűz iránt, aki bennünket ily nagy kegyelemben részesített.

Félhétkor már tovább utaztunk Marseille-on át Nizzába, Marseille-ban néhány órát várakoztunk. Miután a vasúti vendéglőben megvacsoráztunk, megtekintettük Franciaország legnagyobb kikötőjét. Itt szállnak hajóra a távoli missiókba induló lazarista ft. uraink és kedves nővéreink. Majd villamossal körüljártuk a tengerpartot és a várost, s éjfél után egy óra tájban indultunk tovább Nizzába.

Szeptember 2. Kedd. — Ide féltíz óra tájban érkezünk. A Notre Dame-templomban szentmisét hallgattunk és a szentáldozáshoz járultunk. Délután szétnéztünk egy kissé a városban. Szállásunk gyönyörű helyen volt. A kertben pálmafák, a hegyoldalról pompás kilátás a tengerre. A hölgyek és leányok közül többen meg is fürödtek a tengerben. A hegy lábánál valami Gyermek-otthon lehet, mert egy irgalmasnővért láttunk a gyermekekkel játszadozni.

Szeptember 3. Szerda. — Szentmise és szentáldozás Nizzában. Majd a vasútra indultunk, mert kilenc órakor már tovább utaztunk Milano felé. Esti nyolc órakor érkezünk a híres olasz városba. Az állomáson nagy szeretettel fogadott bennünket a Szeretet-hölgyek egyesületének elnöknője.

Szeptember 4. Csütörtök. — Reggel szentmisét hallgattunk és áldoztunk az Angelo templomban. Azután autókárókon Milano nevezetességeit tekintettük meg; a gyönyörű temetőt, ahol minden síremlék egy-egy vagyont érő művészi alkotás. Csak egyet említek a sok közül. Az egyik sírbolt kupolájának belső fala színaranyból készült; alatta Jézus szent Szívének életnagyságú képe színes mozaikból kirakva. Ez már egymaga egy milliárd lira értékű. Megnéztük a gyönyörű milanoi székesegyházat is hatezer szobrával; a művészet remek alkotása. Ebben a székesegyházban nyugszik Borromei szent Károly.

Tizenegy órára hivatalosak voltunk a Szeretet-egyesületbe. Ezt még maga a volt magyar nuncius: Orsenigo Cezare szervezte. Most is nagyszerűen működik. Kápolnájukban szentbeszédet hallgattunk, melyet dr. Kanyó ft. úr fordított olaszból magyarra. Azután rövid áldás volt; ez alatt az ottani szokások szerint a Szeretet-hölgyek és két olasz irgalmasnővér a pappal felváltva a zsolozsmát énekelték. Frissítővel is megkínáltak va-

lamennyiünket; nagyon figyelmesek és szeretetteljesek voltak irányunkban. Orsenigo Cezare kegyelmes úrnak néhány üdvözlő sort küldtünk Berlinbe erről a neki is nagyon kedves helyről. Délután két óra felé aztán ismét tovább indultunk Velencébe.

Odaérkezve, a szállodai elhelyezkedés után vaporetóra (kisebb gőzhajó) ültünk és a Grande-canalen (nagy csatornán) haladva megnéztük a San-Marco-tér kivilágítását és a Lidót.

Szeptember 5. Péntek. — Szentmisét a ferenciek templomában hallgattunk, gyóntunk és áldoztunk is. A hó első péntekén három szentmisénk volt. Azután vaporelton mentünk a Szent Márk-templom és a Doge palota, stb. meglekintésére. Később gondolatokra ültünk és még több templomot megnéztünk. Gyönyörködtünk a híres olasz festők remek alkotásaiban.

Délután két óra felé indulás a vasútra és beszállás a budapesti gyorsvonatra, mely sok szép vidéken át — melyek közül éppen nem legutolsó látványosság a gyönyörű Balaton. — hazafelé szaguldott velünk.

Szeptember 6. Szombat. — Balatonszentgyörgyön, és Székesfehérvárott kedves nővéreink elének jöttek az állomásra és velünk együtt örvendeztek szerencsés hazatérésünkön. Budapesten részben Kelenföldön, részben pedig a Déli-vasúton szálltunk ki a kommunista tüntetések miatt, hogy nagy tömegünk ne legyen annyira feltűnő. Kelenföldön nagy szeretettel várt bennünket nagyontisztelendő vizitátornőnk, sok kedves nővér és Mária-gyermekek. Központiházunk portáján is föltiszt. atyánkkal együtt sokan váraoztak reánk és üdvözöltek bennünket.

Örömmel és hálával telve siettünk a kápolnába. Tizenegyre járt már az idő, de azért szentmisét hallgattunk és a szentáldozáshoz járultunk. Szentmise után boldogan és lelkesen énekeltek a *Te Deum*-ot, amiért a jó Isten irgalmából e hosszú zarándok utunkon százhuszonkilencünk közül senkinek sem történt baja, sőt mindannyian lelki kincsekkel gazdagon megrakodva térhettünk vissza drága otthonunkba.

Fizessen meg a jó Isten ezerszeresen mindazoknak, akik e nagy zarándoklat szervezésében és lebonyolításában tevékeny részt vettek; kérjük Csodásérmű szeplőtelen Anyánkat is, hogy egész különösen áldja meg drága nagyontisztelendő elüljáróinkat, hogy nekünk ezt lehetővé tették.

* * *

Az Anyaház kedves Visszhangja a következőképpen emlékezik meg a magyar zarándoklatról:

„A mai napon Magyarország Mária-gyermekei és Szeretethölgyei jelentek meg Szentélyünkben több nővér és missióspap vezetése alatt. A leányok fehér, a hölgyek fekete fátyolt viseltek. Élénken kifejezték ezzel a szívükben honoló gyászt hazájuk megcsonkítása miatt. Ez utóbbiak közül többen azokra a jószívű munkánőkre emlékeztettek (a budaörsi nénikék voltak ezek), akik Szent Vince munkatársai lettek az első szeretet-egyesületekben.

Oly boldogság tükröződött arcukon a Szeplőtelen Szűz lábainál, mint amily áhitatos lelkesedés tölti el most egész Magyarországot a budapesti Szent Imre ünnepegek iránt. „Odaát — mondják a hozzánk érkező jelentések — fényesen nyilatkozik meg a magyar nép hite. Nagyszerű volt az augusztus 19-én megtartott eucharisztikus körmenet a Dunán. A legméltóságosabb Oltáriszentség hajóját vagy tizenöt kivilágított gőzhajó előzte meg vagy kísérte, mialatt az egész főváros és a folyam két oldala gyönyörűen kivilágítva, fénytengerben úszott.”

Mac Hale föltiszt. úr, a missiótársulat asszisztense képviselte az elüljárókat e szép ünnepegeken és a Központiházban tartott szűzmáriás díszgyűlésen. Miután levelében dicsérettel emlékezik meg a tartomány nővéreiről, elmésen hozzátesszi:

„Tegnap este, — amikor a szép Dunán mindannyian ünnepélyes hódolattal adóztunk a Szentségi Jézusnak, — a kornettek sem hiányoztak. Úgy tűntek föl a folyam partján, mint *Allah fecskéi* az Úrnak átvonulását várva. Ez igazán nagyon szép volt. Ma reggel pedig, a magyar szent királyok: István, Imre és László ereklyéivel tartott nagy körmeneten legalább kétszáz fehér kornett vonult el előttünk; büszke voltam rájuk.”

Hódoló tisztelet Krisztus-Királyunknak akkor is, amikor a szegényben rejtőzik el! Hódoló szeretet Máriának, a világmindenség Királyasszonyának is a szeretet mindegyik leányától, de különösen azoktól, akik résztvettek e feledhetetlen ünnepegeken.”

November 27-e a jubileum nagy napja.

Közeledik a nagy nap: a Jelenés századik évfordulója. Kedves Központunkban ünnepélyes triduúmmal tartjuk meg. Főpapi szentmisék, szentbeszéd, ünnepélyes áldások lesznek, ha a jó Isten is úgy akarja, érem kiosztással kapcsolatban. Mária-gyermekeink előadják a szép „Katalin nővér titka” című, alkalmi darabot. Mivel 27-e csütörtökre esik, valószínűleg egy negyedik napon, vasárnap is lesz még valami nyilvános ájtalosság, mert szegényeink hétköznapiakon nem igen jöhetnek.

Reméljük, intézeteink is megteszik azt, amit körülményeik megengednek. Szeretetük és hálájuk a Szeplőtelen Szűz iránt majd találékonyá teszi nővéreinket, hogy csekély eszközökkel is kimutathassák buzgóságukat. Akik azonban éppen semmit sem tehetnének, ajánlják fel lemondásukat és áldozatukat hálájuk és szeretetük gyanánt.

Kegyelemteljes, boldog jubileumi ünneplésben egyesüljünk tehát!

Varrótű rendelés.

Egy szabólegény a Szent-Lázárból visszatért falujába. Miután tapasztalta, milyen nagy a szeretete szent Vincének, bátorságot vett és megkérte őt levélel, küldene számára Párizsból száz darab varrótűt. Szentünk éppen a királyi udvarnál volt sokágú és bonyolult ügyekkel elfoglalva. Mindamelltt nagyon jó néven vette és nagyon szívesen teljesítette a fiatal ember óháját. Legkevésbé sem árulta el, hogy talán különösnek találja, hogy ilyen csekélységekkel zaklassák és foglalják le drága idejét.

Magyar nővér indul missióba.

Missió! Vajjon mi ennek a szónak igazi jelentése?... Küldetés. S szinte fülünkbe cseng az édes Üdvözítő szava: *Elküldelek titeket... mint bárányokat a farkasok közé.* (Márk 10, 3.) Az ő aklából, az Anyaszentegyházból küldi ki tehát juhocskáit az eretnekek, szakadárok, mohamedánok és pogányok közé, akik nem egyszer ragadozó farkasok módjára tépték széjjel Jézus szelid, védtelen bárányait, s tudtukon kívül is a legnagyobb dicsőség jelét: a vértanuság palmaágát adták ezzel kezükbe.

Elsőnek a szent Apostolok értették és valószínűleg meg ezt az isteni küldetést. Szétmentek az akkor még teljesen pogány világba és mindenfelé elvitték az Üdvözítő tanítását. Kimondhatatlan fáradozások és szenvedések után Szent János kivételével valamennyien vérükkel is megpecsételtek annak igazságát, amit vallottak és hirdettek.

A szent Apostolok halált megvető lelkületét sokan örökölték. Százan és ezren követték őket a pogány népek országaiba. A jó Isten után ezeknek az apostoli lelkeknek köszönhető Krisztus Egyházának mai elterjedése.

De az emberiség kétharmad része még mindig a tévhit avagy pogányság, a lelki halál árnyékában ül. Még sok-sok áldozatra, életáldozatra van szükség, hogy ezek is megismerjék és kövessék az igazságot s hogy megszűnjenek az undok bálványimádások, a gyermek- és emberáldozatok, a vérfagyasztó önkínzások és sötét babonák ördögi üzelmei.

Dicső Alapítóink átértették ezt és már a Társulat gyermekkorában lelkendező örömmel üdvözölték azt aényt és lehetőséget, hogy fiaik leányaik áthajózzák a tengert és a távoli missiókban verítékük és életük áldozatával mentsek meg a veszendő lelkeket. Ismerjük a jó Etienne élya lelkes elragadtatását is, amikor gyönyörű konferen-

ciában hálálkodik a jó Istennek, hogy gyenge szűzeknek is annyi erőt és bátorságot adott.

Kis magyar tartományunk eddig még kevéssé, inkább csak szórványosan vette ki részét a külmisziók áldozatos, de dicsőséges munkáiból. Most azonban, amikor őszentése XI. Pius személyében a missziók pápája és atyja, nagyontisztelendő Lebrun anya személyében pedig a missziók anyja kormányoz, talán magyar nővéreink soraiból is kiválaszt az Úr Jézus e nehéz, de annál érdemszerzőbb hivatásra áldozatos, erős lelkeket.

Már meg is kezdte a toborzást. Pár hét előtt nagyontisztelendő anyánk levélileg kért egy nővért a brazilai missziók számára. Drága elüljáróink választása a legidősebb szemináriumi tisztségi nővérré, Muschong Máriára esett, ki hivatása kilencedik évében van. A missziós élet szívének titkos vágya volt csupán, de elüljárói előtt soha sem említette, mert méltatlannak tartotta magát ily nagy kegyelemre. S íme, égi Jegyese isteni előzékenységgel maga készítette el az utat e nem reményelt kegyelemhez.

„Mikor drága elüljáróink szinte aranytálcán kínálják nekem a missziós kegyelmet, hogyan utasítanám el!” — kiáltott fel drága nővérünk szívének túlradó boldogságában. S azonnal csomagolt, mert még a hét folyamán menni kellett, hogy elérje Le Havre-ban a Brazília felé induló gőzöst s előbb néhány napot még párizsi Anyaházunkban tölthessen és Szeptelen Anyánk lábainál új életútjára erőt és kegyelmet kérhessen.

Itt hagyott tehát kedves Mária nővérünk. Elhagyta hazáját, szereteteit, hön szeretett elüljáróit, nővéreit, kedves szemináriumát; megvált édes honi nyelvétől, hazája szokásaitól, hogy ezentúl idegen éghajlat alatt, idegen népek közt, idegen nyelven dolgozzék saját lelke megszentelésén és a halhatatlan lelkek üdvén. De elvitte magával erős hitével és lángoló szeretetével a jó Istent. Az nem hagyja majd el őt és vele lesz a legnehezebb körülmények között is.

Párizsból küldött levelében írja, hogy okt. 15-én száll-

nak hajóra, hogy az Atlanti-océánt az egyenlítőn keresztül átszelve, Brazília fővárosába, Rio de Janeiroba igyekezzenek, ahol a brazilai nővértartomány szép nagy központiháza van.

„Brazília drága missziója!” — kiáltunk fel boldogemlékű Etienne atyával. Rád bizzuk íme, első missziós-nővérünket; érted hozza meg az első áldozatot a magyar szeminárium, a központiház, a magyar tartomány. Adja Isten, hogy ez az első áldozat, lelkünk vére, termékeny mag legyen, amelyből idővel sok magyar missziós hivatás fakad!

Lapzárta előtt értesültünk, hogy forradalom tört ki Braziliában. Imádkozzunk jó nővérünkért!

A Csodás-érem áldásai.

„Alulírott, Knödel Mária, mint aki legjobban tudom húgom, Knödel Ella betegségének lefolyását, a Boldogságos Szűz iránt való tiszteletből és a jó Isten iránt való hálából leírom most nővérem csodálatos gyógyulását.

Az 1927. év karácsony éjjelén lett húgom oly rosszul, hogy még azon éjjel kellett a Dr. Jobs-féle szanatóriumba szállítani, ahol azonnal vakbél-műtétet végeztek rajta. Másnap tudakozódásunkra azt felelte a főorvos úr, hogy már gennyes volt a vakbél, sőt az egész hasfal is. A műtét e miatt három óráig tartott. „A krízis háromszor huszonnégy óráig tart — mondotta; — ha kibírja, akkor életben marad.”

A három nap elég nyugodtan telt el. Utána azonban súlyosbodott az állapota. A láz magasra szökött; a pulzus kétszázat is vert. Nagy szívgyengeség állt be. A főorvos véleménye szerint tályog képződhetett s egy második műtétet tartott szükségesnek. Meg is operálták, s ezután a beteg lényegesen megkönnyebbedett.

De ez a könnyebbség nem sokáig tartott. A láz ismét megújult és a beteg gyomra semmiféle táplálékot sem tűrt meg. Mikor meglátogattam, egészen mezejedtem beesett, sápadt arcától. Az ápolónő vállát vonta s én ijedten keresem a főorvos urat, hogy információt kérjek tőle. Arra kért, maradjak éjjelre a betegnél, mert ő is attól fél, hogy nem éri meg a reggelt. Nekem úgyis ez volt a kívánságom s ezt az írtózatot éjjelt soha sem felejttem el.

A rákövetkező napon harmadszor is megoperálták. Leírhatatlan az a nagy félelem és rettegés, amivel a műtét eredményét vártuk, hiszen nővérem annyira el volt már gyengülve! Másnap is reménytelen arcok fogadtak. Az ápolónők csak fejüket rázták: „Nincs könnyebben, nagyon magas a láz.” — A főorvos úr is behívott: „A harmadik műtétnél semmit sem találtunk. Mindent megtettünk, ami emberileg lehetséges. A magas lázt a kezdetnél fellépő vérmérgezés okozza. Ha csak a jó Isten csodát nem tesz, ember itt már nem segíthet.”

De a kedves nővérek, akiknél Ella iskoláit végezte, többször is meglátogatván őt, iparkodtak reményt kelteni benne. Felszólították, hogy fogadja el tőlük a Csodás-érmet, ők pedig szent kilencedet kezdenek felgyógyulásáért. Erősen bíztak, hogy a Szentséges Szűz nem fogja őt elhagyni. Ha emberileg már minden lehetetlen is, — mondták, — ő majd csodás módon segít rajta. Betegünk a legnagyobb örömmel fogadta el az érmet.

Főorvos úr édesatyámnak ki is jelentette már, hogy jó lesz a szentkenet felvételéről gondoskodnia, mert minden percben beállhat a halál, huszonnégy órán belül azonban egészen biztos.

Elhívtuk tehát hozzá a tisztelendő urat. Betegünk szépen meggyónt és a szentáldozásban is részesült. A szentostyára kis vizet ivott és... csodálatos! E perctől fogva gyomra újból megtűrte a táplálékot.

A kedves nővérek buzgó imája meghallgatást nyert. Kedves betegünk napról-napra erősödött és hála a Boldogságos Szűz hatalmas közbenjárásának, nemsokára jó

erőben, egészségesen hagyhatta el a kórházat. A főorvos úrtól kezdve mindenki „csodás gyógyulás”-nak mondja ezt az esetet.

Annak idején ígéretet tettünk, hogy meghallgatás esetén közöljük e csodás gyógyulást. Miután így eleget tettem ígérelemnek, ezzel a Boldogságos Szűz tiszteletét is előmozdítani óhajtom. A magam és húgom részéről szent fogadást tettünk, hogy Szeplőtelen Anyánk jóságát soha sem feledjük el és egész életünkön át hű tisztelői maradjunk annak, aki ismét bebizonyította, hogy „senkit el nem hagy, aki az ő pártfogását kérte és hozzá bizalommal folyamodott.”

Knödel Mária és Ella s. k.

Tanusítom, hogy Knödel Ella keszthelyi lakos a vezetésem alatt álló szanatóriumban általános gennyes hashártyalobbal és ebből folyó általános sepsissel gyógykezelés alatt állott. Kór-ok: átfuródott gennyes vakbéllob.

Igazolom továbbá, hogy nevezettnél két ízben történt hasmetszés, egy ízben pedig a végbél felől nyitottunk utat a gennyes hashártya-lobnak. Tanusítom végül még azt, hogy fentnevezett beteg, kinél a fentemlített súlyos betegségen kívül tuberkulotikus mell- és hashártya-lobot is konstatállunk, ki heteken keresztül nemcsak a magam, de a konziliárus budapesti sebész kimondása szerint is teljesen reménytelen állapotban feküdt, tökéletesen meggyógyult s viruló egészségnek örvend.

Keszthely, 1928 május 7-én.

Dr. Jobs Viktor s. k.

a szanatórium vezető-főorvosa.

* * *

„A Rózsafüzér Királynéja”-nak szerkesztősége egy Temesvárról érkezett levelet küldött el Központunknak. Egy gondterhes édesanya hálálkodik benne a Csodás-ér-

mű Nagyasszonynak, mert rossz útra tért legidősebb fiát az örvény széléről visszarántva, ismét a vallásosság és becsületesség útjára vezette.

Az addig tiszta életű, vallásos és engedelmes fiú tizenkilenc éves korában egy gonosz nő hálójába került és ennek befolyása alatt annyira jutott, hogy kétszer is öngyilkosságot kísérelt meg; de a jó Isten nem engedte, hogy sikerüljön ez neki.

„De én első nap — írja az édesanya — ruhájának bal zsebébe csempésztem egy Csodás-érmet és a zárdaiakkal szent kilencedet kezdtünk arra a szándékra, hogy az édes Szűzanya ne hagyja elveszni lelkét. Megígértem, hogy — ha megnyerjük ezt a kegyelmet és az elveszett gyermek visszatér a jó útra, — akkor közzétesszük az esetet, hogy mindenki áldja az édes Szűzanyát, aki így meghallgatja bűnös gyermekeit. Hittem a meghallgattatásban és most nem akarok mást, mint szüntelen hirdetni Isten és a Szent Szűz dicséretét.

Amikor fiam kétségbeesésében eldobta magától skapuláréját és imakönyvét, egyszerre megtalálja belső zsebében a Csodás-érmet. Meghökken. Hosszú idő óta először, szépen szól hozzám: „Nézd anya, mi ez? Hogy került ide és mit jelent ez az érem?” — „Fiam, — feleltem — aki ezt az érmet viseli, azt a Szűzanya megoltalmazza a bűntől és nem kárhozik el.” — Erre ő megcsókolja az érmet és visszateszi zsebébe.

E naptól kezdve itthon maradt; a leánynak többé feleje sem nézett, sőt mindenképen elkerülte. Pedig ez ugyan csak üldözte őt az utcán, üzletben, még a templomban is. Eleinte néhány hélig még lehangolt volt ugyan, de lassankint visszatért jókedve és egészsége. Miután töredelmes szentgyónást is végzett, ismét a régi józan, engedelmes, vallásos fiú lett. Sokszor mondja nekem: „Anyá, a te imáid és könnyeid mentettek meg; a jó Isten téged sajnált meg. Jaj be buta voltam! Talán nem is igaz! Talán csak álom volt az egész!”

Hogy biztosabban elkerülje a bűnalkalmat, szegény

fiam két évre beállt önkéntesnek és ott szenved inkább, — mert azt írja, sokat szenved, de sokat is imádkozik, — csakhogy állhatatos maradjon a jóban.”

A. Gusztávné s. k.

Mi is segítsünk hálálkodni e megmentett lelkekkel együtt megmentőjüknek: a mi Csodás-érmű Szeplőtelen Anyánknak!

Etienne Keresztelő János

XIV. általános főnök életrajza.

1801 - 1874.

19. Az általános főnök székhelyének kérdése.

A jó Isten megengedte, hogy ezt a kitűnő, egészen Szent Vince szíve szerint való főnököt Krisztus helytartója előtt túlságos gallikanizmusról vádolják. Egyes befolyásos egyének ennek tulajdonították ugyanis, hogy egy ízben már védelmére kelt a Szentszék előtt az általános főnök párizsi székhelyének. Rábeszélték IX. Püst, hogy a Missiótársulat főnökét arra bírja, hogy párizsi székhelyét a katolicizmus központjába, Rómába helyezze át.

A Szentatya tényleg magává tette ezt az eszmét és elhatározta, hogy Etienne atya minden ellenkezésén diadalmaskodni fog. Ezt az elhatározását ki is fejezte. Amikor 1849-ben megjelentek előtte a Nápolyból kiküldött lazarista atyák, hogy a párizsi általános gyűlésre indulásuk előtt szent áldását kérik ki, e szavakat mondotta nekik: „Utoljára tartanak általános gyűlést Franciaországban.”

Etienne atyának tudomására jutott a Szentséges Atya e nemű szándéka; de erős meggyőződése az volt, hogy a jelen körülmények között az általános főnök székhelyé-

nek áttétele végzetessé válhatna Szent Vince mindkét családjára nézve. Eltökélte tehát, hogy — amennyire a Szent-szék iránt tartozó tisztelet és engedelmesség ezt lehetővé teszi, — ellentáll e kívánalomnak. Azt is jól tudta, hogy ha Rómában mutatkozik, a pápa okvetlenül felhasználja ezt az alkalmat e félelmetes kérdés fölvetésére, már pedig Krisztus helytartójának kifejezett óhaja parancsszámba menne. Emiatt több éven át elkerülte tehát Rómát, és az isteni Gondviselésre bízta ügyét. Erősen remélte, hogy az kimentí őt e nehéz helyzetből.

1853-ban még jobban kiélesedett a helyzet. Fontos ügyben Nápolyba kellett utaznia. Közben meglátogatta a Szeretet-leányainak közelben fekvő intézeteit is a nélkül, hogy Rómába betért volna. A Szentatya hamarosan megtudta ezt és nagyon megneheztelt érte. Mikor a Szeretet-leányai kihallgatásra jelentkeztek nála, hogy néhány lelki kegyelemért esedezzenek, szóba hozta előttük Etienne atya legutóbbi látogatását náluk és elmésen hozzátette: „A búcsúk pápája én vagyok; de a Szeretet-leányainak pápája Etienne úr.”

Ez a kínos helyzet még néhány évig eltartott. Etienne atyának sok lelki szenvedést okozott, ámbár sohasem mutatta. Szinte epedett ama pillanat után, amikor Krisztus helytartójának kegyét visszanyerheti a nélkül, hogy a kettős Társulat érdekeit emiatt fölálldozná.

Ez a kedvező pillanat 1856-ban végre elérkezettnek látszott. A keleti háborúk befejeztével — amikor mindenki a Szeretet-leányainak hősiességéről beszélt, amivel annyi dicsőséget hoztak társulatukra és az Anyaszentegyházra, — XI. Pius pápa is büszke volt rájuk és atyai szeretettel fejezte ki tiszteletét és csodálatát irányukban. Rómában több intézet vezetését is rájukbízta és egész különös jóindulattal viseltetett irányukban.

Etienne atya úgy gondolta, most érkezett el az alkalmas pillanat, amikor a Szentséges Atya jóindulatát a fentemlített kérdésre vonatkozólag az ügy javára kihasználhatja. Rómába ment tehát. Már az első kihallgatás alkal-

mával szóba került az általános főnök székhelye változtatásának súlyos kérdése.

— „Nos, Etienne úr, — szólítja meg a pápa — úgy látszik nehezen szánta rá magát, hogy közénk jöjjön!” — „Szentséges Atyám, — feleli ez — saját személyem részére nem kívánhatnék nagyobb kegyet és boldogságot, mint hogy állandóan Szentséged közelében lehessenek. De mint általános főnököt kétségbe ejtene ez a kötelezettség. Szerintem ez az intézkedés halálos csapást mérne Szent Vince kettős családjára.”

Amíg beszélt, a Szentséges Atya helytel kínálta meg. Felbátorodva Krisztus helytartójának ettől a ritka és csak kiváltságos egyénekkel szemben tanúsított előzékenységtől, Etienne atya sorjában kifejtette azokat a nagyon nyomós és fontos okokat, amelyek miatt nem helyezheti át székhelyét Rómába. IX. Pius nem is ragaszkodott többé hozzá és napirendre tért felette.

Őszintén megmondotta Etienne atyának, miről vádolták őt, de sietve tette hozzá, hogy most már nem hiszi. Ezzel alkalmat adott neki, hogy igazolja eddigi eljárását. Miután Etienne atya elmondotta viselkedésének okait, a Szentséges Atya mindent nagyon helyeselt. A kihallgatás végén különös melegséggel áldotta őt meg.

E nap estéjén Etienne atya nagy lelki örömmel a következő levelet írta Aladel úrnak:

Róma, 1856 március 3.

Uram és Kedves Testvérem!
Urunk kegyelme legyen mindig velünk!

Csak pár szót írok Önnek, mielőtt elhagynám Rómát. A Szentséges Atyánál történt kihallgatásom befejeztével körülbelül ugyanabban az örömben és boldogságban volt részem, mint amit tizenhárom év előtt mind a ketten éreztünk, amikor Rómából távozni készültünk. IX. Pius pápa nem is lehetett volna szeretetteljesebb, mint amilyennek láttam. Le is ültetett; ez oly kiváltság, ami fölött mindenki csodálkozik. A kényes kér-

dést teljesen tisztáztuk és a legjobb barátságban váltunk el egymástól.

Elmúlt tehát ez a krízis. Szívem nagyon megkönnyebbült ugyan, de nem szabad felednünk, hogy ez a földi lét nem más, mint a krízisek, bajok és gyötrelmek egymásra következése. Elég sokszor tapasztaltam ezt már; azért mindig újabb támadásokra készülök.

Hat kardinális látogatott meg. Ez is valami rendkívüli ki-tüntetés. Mindegyikük szívélyes szeretetet tanusított irányomban és a legjobb akarattal óhajtanak hasznára lenni kettős Családunknak. Azt hiszem, sokban hozzájárult ehhez a Szentséges Atyánál történt kedvező fogadtatásom. Látja, mennyi jó barátunk van itt is!

Ily módon megkönnyebbült szívvel hagyom el tehát az Örök Várost. Békességben folytathatom most már a jó Istentől rámbízott munkát; de a mellett újabb megpróbáltatásokra készülök. Kettős Családunk nagyon sok jóra hivatott, éppen azért nem hagyhatja sokáig nyugton a gonoszlelék. De, *ha Isten velünk, ki ellenünk?*

Üdvözítőnk és Szeplőtelen Anyjának szeretetében vagyok

Kedves jó Aladel Uramnak

őszintén szerető testvére
Etienne.

Igy végződött szerencsésen ez a kellemetlen ügy, s e váratlan fordulat az egész Társulatnak nagy öröme szolgált.

(Folytatjuk.)

Szünórák.

Új követ.

Folyosót mos a kedves nővér és buzdítja őt nővértársa: — „Csak fényesre, kedves nővérem!” — Mire ő így válaszol: „Esz má öreg; nem lesz fényes. De ha majd új követ lesz, az majd igen.”

Jó tanács.

A kedves nővérek beszélgetnek a fogak tisztántartásáról. Megszólal egy német kedves nővér: — „Sóval is jó fogmosni, de hamuval nem, mert az lúgválik (luggá válik) a szájban.”